Η εφημερίδα των νέων μας

ΟΜΙΛΟΣ UNESCO ΔΗΜΟΥ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ
ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Αφιέρωμα στη μη - βία

Η εφημερίδα των νέων μας—Τεύχος 2, Οκτώβριος 2006

URL: www.unesco.gr — E-mail: info@unesco.gr

ΓΙΝΕΤΕ ΚΙ ΕΣΕΙΣ ΜΕΛΟΣ!!!

UNESCO ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ
Βασ. Γεωργίου 2-4
151 22—Μαρούσι
Τηλέφωνο: 210-6147002
E-mail: info@unesco.gr
www.unesco.gr

Περιοδική έκδοση των νέων μας

Εκδότης:
Όμιλος UNESCO Αμαρουσίου

Υπεύθυνη Σύνταξης
Τζίνα Τιριακίδου

Συντάκτες/Συνεργάτες:
Μυρτώ Κουρκουτά
Νίκος Ι. Κωστάρας
Γιάννα Παπανικολάου - Πουσπουρίκα
Γιάννης Σιγανάκης

Επιμέλεια:
Γιάννης Ν. Κωστάρας

Διεύθυνση:
Βασ. Γεωργίου 2-4,
151 22, Μαρούσι

Επικοινωνία:
Τηλ.: 210-6147002
Φαξ: 210-6147004
E-mail: info@unesco.gr
http://www.unesco.gr

Φωτ. ΟΜΙΛΟΥ UNESCO ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

Περιεχόμενα Τεύχους

Χαιρετισμός προέδρου — Μερικά λόγια για το 2ο τεύχος μας	3
Οικουμενική διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου	4
Μερικές ακόμα από τις δραστηριότητες του ομίλου μας	5
Από τις δράσεις της UNESCO για τη γυναίκα και τα παιδιά	7
«Παιδική δουλεία» και «Δικαιώματα Γυναικών» της Τζίνας Τιριακίδου	8
«Ο κινηματογράφος στην υπηρεσία των παιδιών» και «Βία στα σχολεία» της Τζίνας Τιριακίδου	10
«Βία στα γήπεδα», του Γιάννη Σιγανάκη	12
«Το χαμόγελο του παιδιού» και δράσεις του	13
Άρθρο της ActionAid για τη «Βία κατά των γυναικών»	14
Ομιλία της προέδρου Ι. Παπανικολάου-Πουσπουρίκα από την παρουσίαση του βιβλίου «Εγκλήματα χωρίς τιμωρία»	18
Συνέντευξη της κας Μαίρης Σιμώνη-Λιόλιου στην κα Μυρτώ Κουρκουτά	20

Χαιρετισμός προέδρου

Σας καλωσορίζουμε στο 2ο τεύχος της εφημερίδας μας και σας καλούμε να ενώσουμε τις προσπάθειές μας για ένα πολιτισμό ευημερίας, ειρήνης και μη-βίας για τα παιδιά του κόσμου.
Η Νεολαία είναι η ελπίδα μας και η εκπαίδευση, επιμόρφωση και προετοιμασία της για ένα καλύτερο μέλλον, ένας από τους κύριους στόχους μας.

Η πρόεδρος του ΟΜΙΛΟΥ
Ιωάννα Παπανικολάου – Πουσπουρίκα

Φωτ: από την ActionAid

Μερικά λόγια για το 2ο τεύχος μας

Το δεύτερο τεύχος της εφημερίδας μας είναι αφιερωμένο στη μη βία. Η UNESCO έχει κάνει αρκετές προσπάθειες για την καταπολέμηση του κοινωνικού προβλήματος της βίας, που είναι έντονο τόσο στις αναπτυσσόμενες όσο και στις χώρες της Δύσης. Βία απέναντι στις γυναίκες και τα παιδιά, βία στα σχολεία, βία στα γήπεδα... Δυστυχώς όλοι μας γινόμαστε μάρτυρες τέτοιων γεγονότων και σήμερα εν έτει 2006, πρέπει να ληφθούν σοβαρά μέτρα προκειμένου να βρεθεί λύση γι' αυτό το πρόβλημα. Στο 2ο τεύχος εργαστήκαμε ομαδικά για να παρουσιάσουμε αυτό το έντονο ζήτημα κοινωνικής παθογένειας. Επίσης, παρουσιάζονται οι δραστηριότητες του ομίλου μας σ' αυτό το διάστημα. Ο όμιλος συνεχίζει την πορεία του με έντονη δράση και πληθώρα δραστηριοτήτων και εκδηλώσεων. Ως ενεργά μέλη της κοινότητας συνεχίζουμε την προσπάθεια για επίτευξη των στόχων της UNESCO.

Σας καλώ να συμμετάσχετε κι εσείς σ' αυτή την προσπάθεια! Είτε με το να γράψετε κάποιο άρθρο είτε με το να επικοινωνήσετε μαζί μας είτε με το να γίνετε κι εσείς μέλη της μεγάλης οικογένειας του ομίλου μας. Απολαύστε το 2ο αυτό τεύχος, που κρατάτε στα χέρια σας, γιατί δημιουργήθηκε με πολύ καλή διάθεση και προσπάθεια. Καλή ανάγνωση λοιπόν!

Η υπεύθυνη σύνταξης
Τζίνα Τιριακίδου

Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου

Όπως ενεκρίθη από
τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών
10 Δεκεμβρίου 1948

Τα πέντε (5) πρώτα από τα τριάντα (30) άρθρα της
«ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗΣ»

ΑΡΘΡΟ 1. Όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται ελεύθεροι και ίσοι στην αξιοπρέπεια και τα δικαιώματα. Είναι προικισμένοι με λογική και συνείδηση και οφείλουν να συμπεριφέρονται μεταξύ τους με πνεύμα αδελφοσύνης.

ΑΡΘΡΟ 2. Κάθε άνθρωπος δικαιούται να επικαλείται όλα τα δικαιώματα και όλες τις ελευθερίες, που προκηρύσσει η παρούσα Διακήρυξη, χωρίς καμία απολύτως διάκριση ειδικότερα ως προς τη φυλή, το χρώμα, το φύλο, τη γλώσσα, τις θρησκείες, τις πολιτικές ή οποιεσδήποτε άλλες πεποιθήσεις, την εθνική ή κοινωνική καταγωγή, την περιουσία, τη γέννηση ή οποιαδήποτε άλλη κατάσταση. Δεν θα μπορεί ακόμα να γίνεται καμία διάκριση εξαιτίας του πολιτικού, νομικού ή διεθνούς καθεστώτος της χώρας από την οποία προέρχεται κανείς είτε πρόκειται για χώρα ή εδαφική περιοχή ανεξάρτητη, υπό κηδεμονία ή υπεξουσία ή που βρίσκεται υπό οποιονδήποτε άλλο περιορισμό κυριαρχίας.

ΑΡΘΡΟ 3. Κάθε άτομο έχει δικαίωμα στη ζωή, την ελευθερία και την προσωπική του ασφάλεια.

ΑΡΘΡΟ 4. Κανείς δεν επιτρέπεται να ζει υπό καθεστώς δουλείας ολικής ή μερικής. Η δουλεία και το δουλεμπόριο υπό οποιαδήποτε μορφή απαγορεύεται.

ΑΡΘΡΟ 5. Κανείς δεν επιτρέπεται να υποβάλλεται σε βασανιστήρια ούτε σε ποινή ή μεταχείριση σκληρή, απάνθρωπη ή ταπεινωτική.

Φωτ. ΟΜΙΛΟΥ UNESCO ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

Φωτ. ΟΜΙΛΟΥ UNESCO ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

Μερικές ακόμα από τις δραστηριότητες του ομίλου μας

«ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ»

(Τετάρτη 22 Φεβρουαρίου 2006)

Μια πρωτότυπη εκδήλωση στην αίθουσα του πολιτιστικού κέντρου Κηφισιάς, που εντάσσεται στις πολιτιστικές «ανησυχίες μας».
Ο ΟΜΙΛΟΣ μας συμμετείχε με απόσπασμα από το βιβλίο της Πηνελόπης Δέλτα «Παραμύθι χωρίς όνομα».
Ακολούθησε συζήτηση αφ' ενός μεν πάνω στο έργο της Πηνελόπης Δέλτα, η οποία μέσα από το γράψιμό της και τη στάση της στη ζωή συνέβαλε στη βελτίωση της διαπαιδαγώγησης των νέων και αφ' ετέρου πάνω στο έργο της UNESCO για τη διαφορετικότητα των λαών και τη δυσκολία επίτευξης ειρήνης ανάμεσά τους.
Τέλος έγινε αναφορά στην έγκριση της σύμβασης του Οκτώβρη του 2005 στο Παρίσι για την προστασία της πολιτιστικής διαφορετικότητας ή πολυμορφίας.

Η πρόεδρος της UNESCO Αμαρουσίου, κα Ιωάννα Παπανικολάου—Πουσπουρίκα με την πρόεδρο της «Γυναικείας Λογοτεχνικής Συντροφιάς» κα Αγγελική Βαρελλά.

Ημερίδα για την **ΤΡΙΤΟΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ** και τις **ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΓΟΡΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ**
υπό την αιγίδα του ΟΜΙΛΟΥ UNESCO ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ, στο συνεδριακό κέντρο της ERGOWAY ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ.

Συμμετείχαν καθηγητές Πανεπιστημίου, ιατροί, καθηγητές με ειδίκευση στη Διδακτική, σύμβουλοι επαγγελματικού προσανατολισμού, αρχιτέκτονες μηχανικοί, μουσικοί και ζωγράφοι της Σχολής καλών τεχνών.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟ ΠΑΝΤΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Τμήμα Οικονομικής και Περιφερειακής Ανάπτυξης
Καθηγήτρια: Ζωή Φωτιάδη
Φοιτήτρια: Διαμάντω Ρουμελιώτη

Στο πλαίσιο του μαθήματος ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ, Διεθνής και Ευρωπαϊκή διάσταση στον προπτυχιακό κύκλο σπουδών, οι φοιτητές έχουν αναλάβει να εκπονήσουν εργασίες με θέμα τη διεθνή και Ευρωπαϊκή διάσταση της πολιτικής και των δραστηριοτήτων πολιτισμού.
Στόχος είναι να εξοικειωθούν οι φοιτητές με τις πολιτιστικές λειτουργίες διεθνών ιδρυμάτων και οργανισμών και να αποκτήσουν εμπειρία στον τομέα της έρευνας.
Ο ΟΜΙΛΟΣ μας παρέσχε κάθε δυνατή βοήθεια στη φοιτήτρια ΔΙΑΜΑΝΤΩ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗ και την εφοδίασε με υλικό απαραίτητο στο να τη διευκολύνει να καταρτίσει μια ολοκληρωμένη εργασία, την οποία και παρέδωσε το Μάιο του 2006.
Δεδομένης της ευαισθησίας μας σε θέματα, που αφορούν νέους, νιώθουμε υπερήφανοι και συγκινημένοι, που συντελέσαμε στην επίτευξη των στόχων της.

Δηλώνουμε ότι είμαστε πάντα ανοικτοί σε τέτοιου είδους συνεργασίες με φοιτητές – σπουδαστές, που αντιμετωπίζουν με σοβαρότητα τις σπουδές τους και ενδιαφέρονται για το έργο οργανισμών, όπως η UNESCO.

ΗΜΕΡΙΔΑ Enterprise Java από το JHUG
(15 Απριλίου 2006)

Μέλη μας συμμετείχαν εθελοντικά.
Συνεδριακός χώρος ERGOWAY ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ.

ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ΟΜΗΡΟΥ ΙΛΙΑΔΑΣ
(12 – 14 Μαΐου 2006)

Ο ΟΜΙΛΟΣ UNESCO ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ συνεργάστηκε με το ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ DEMODOCOS université Paris – Sorbonne (Paris IV) et université de Rome και το ΓΑΛΛΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΑΘΗΝΩΝ, ενώ πήραν μέρος στην ανάγνωση της Ιλιάδας πολλοί πνευματικοί άνθρωποι, σχολεία και άλλοι φορείς.

Ο ΟΜΙΛΟΣ UNESCO ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ εκπροσωπήθηκε από μέλη του, από τη συγγραφέα ΕΛΕΝΗ ΤΣΙΑΛΤΑ, από τη φοιτήτρια Νομικής ΜΑΤΙΛΝΤΑ ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ και από το ΛΥΚΕΙΟ ΑΝΑΒΡΥΤΩΝ (Γαλλικό τμήμα). Υπεύθυνη του τμήματος ήταν η κυρία ΑΡΓΥΡΩ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗ και οι μαθητές, που συμμετείχαν ήταν οι: *Αλεξάνδρα Αηδόνη, Στέλλα Μαρωπάκη, Δέσποινα Κοντογιώργου, Δημήτρης Μπεζαϊντές, Ευγενία Μάρα και Χριστίνα Τζάνου.*

Από αριστερά προς τα δεξιά: Ελένη Τσιάλτα, Ιωάννα Παπανικολάου-Πουσπουρίκα, Ελένη Σιγανάκη και Ματίλντα Χατζηπαναγιώτου, μέλη του ομίλου.

Παρουσίαση βιβλίου «ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΤΙΜΩΡΙΑ»
της ΜΑΙΡΗΣ ΣΙΜΩΝΗ – ΛΙΟΛΙΟΥ
από τις εκδόσεις «ΚΗΦΙΣΙΑ»
30 Μαΐου 2006 στο ΕΘΝΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΕΡΕΥΝΩΝ

Αναφορές στο βιβλίο έγιναν από: ***Δ. Φουρλεμάδη***: Γενικό Διευθυντή Μ.Κ.Ο. «ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ», ***Λ. Κανελλόπουλο***: Πρόεδρο της Εθνικής Επιτροπής UNICEF, ***Γ. Παπανικολάου – Πουσπουρίκα***: Πρόεδρο του ΟΜΙΛΟΥ UNESCO Αμαρουσίου, ***Κ. Αντωνοπούλου*** Συγγραφέα. Την εκδήλωση συντόνισε η δημοσιογράφος ***Νίνα Βλάχου***.

Το βιβλίο αναφέρεται σ' ένα φλέγον θέμα, όπως είναι: η βία, κακοποίηση, σεξουαλική εκμετάλλευση και εμπορία γυναικών και ανήλικων παιδιών.

Η συγγραφέας κα Ελένη Τσιάλτα, η πρόεδρος του Ομίλου κα Ιωάννα Παπανικολάου-Πουσπουρίκα και μέλη του Αρχαιολογικού θεάτρου DEMODOCOS.

Μέλη του Αρχαιολογικού θεάτρου DEMODOCOS και μαθητές του Λυκείου Αναβρύτων

Μερικές από τις δράσεις της UNESCO για τη γυναίκα και τα παιδιά

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

Η ΟΥΝΕΣΚΟ, σε συνεργασία με το Παλαιστινιακό Υπουργείο Γυναικείων Υποθέσεων, εγκαινίασε το κέντρο έρευνας και τεκμηρίωσης των παλαιστινίων γυναικών στη Ramallah, Παλαιστίνη στις 18 Ιανουαρίου 2006. Οι κύριες λειτουργίες του κέντρου θα είναι:

- να συλλέξει και να στεγάσει τα διάφορα ερευνητικά στοιχεία για τη θέση και τον όρο διαβίωσης των Παλαιστινίων γυναικών
- να αναλύσει και να διαδώσει τις πληροφορίες για τη θέση των γυναικών στις τοπικές οργανώσεις , στους φορείς χάραξης πολιτικής, στους νομοθετικούς και δημοτικούς οργανισμούς
- να προωθήσει τις πρωτοβουλίες, που δημιουργούν καλύτερη κατανόηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των γυναικών και της ισότητας , συμπεριλαμβανομένης της αύξησης της πολιτικής συμμετοχής των γυναικών
- να υποστηρίξει τη δικτύωση και τη διανομή των πληροφοριών για τις γυναίκες σ' όλη την Αραβική περιοχή
- και συνολικά να διευκολύνει τη δικτύωση και την ενδυνάμωση γυναικείων οργανώσεων σχετικών με τη διαχείριση πληροφοριών

ΠΡΟΩΘΗΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Θα μπορούσαν τα κοινωνικοοικονομικά δικαιώματα των εργαζομένων γυναικών να προστατευθούν, να προωθηθούν, και να ενισχυθούν με την αύξηση του αριθμού γυναικών ενεργών στελεχών στους ρόλους ηγεσίας συνδικάτων;

ΣΤΟΧΟΣ για να επιτευχθεί αυτό είναι :

✦ Η καθιέρωση ενός δικτύου έρευνας και υπεράσπισης, που αφιερώνεται στην υποστήριξη και την επέκταση των κοινωνικών δικαιωμάτων των εργαζομένων γυναικών μέσω της αύξησης των ρόλων των γυναικών στη λήψη αποφάσεων.

✦ Η διαμόρφωση κοινωνικών συνεργασιών με τους ακαδημαϊκούς ερευνητές για τις γυναίκες και τα ζητήματα εργασίας .

✦ Ενδυνάμωση των γυναικών στην Κεντρική Αφρική

✦ 1997-2004 Project που έγινε σε συνεργασία με την Ελβετία με θέμα «Πόλεις, Περιβάλλον και σχέσεις μεταξύ των φύλων»

✦ Διεθνές συνέδριο για τον Ισλαμικό Φεμινισμό, Βαρκελώνη 2005

✦ 2005 Κάλεσμα UNESCO για την ισότητα των φύλων στο Λίβανο.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

Της Τζίνας Τιριακίδου

Για κάποιους ίσως να φαίνεται αδιανόητο να μιλάμε για παιδική δουλεία το 2006. Κι όμως σήμερα η καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και η εκμετάλλευση των παιδιών, ακόμα και στις κοινωνίες της Δύσης, αποτελεί πραγματικότητα. Κάθε μέρα τραγικές ιστορίες εξαθλίωσης και παιδικού πόνου έρχονται στη δημοσιότητα και επιβεβαιώνουν το γεγονός ότι τελικά δεν είμαστε τόσο «πολιτισμένοι» όσο δηλώνουμε! Και η λήψη δραστικών μέτρων είναι πιο επείγουσα από ποτέ άλλοτε. Μερικές από τις παρακάτω ιστορίες, που δημοσιεύτηκαν πρόσφατα στο διεθνή τύπο, έρχονται να ταράξουν συθέμελα τις βάσεις του κοινωνικού συστήματος και να ευαισθητοποιήσουν τον καθένα μας.

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ:

Ο Τσέντι Σάντα γεννήθηκε σ' ένα χωριό της Μπιχάρ, της πιο φτωχής επαρχίας της Ινδίας. Το 1993, όταν ήταν πέντε ετών, τον πλησίασε ένας «νταλάλι» - μεσάζων - και του υποσχέθηκε να τον στείλει στο σχολείο, όπου δεν μπορούσε να τον στείλει ο πάμπτωχος πατέρας του. *«Του απάντησα ότι συμφωνούσα, αλλά να ρωτήσουμε τους γονείς μου, αυτός όμως με πήγε κατευθείαν στο σταθμό του τρένου»* είπε στην ισπανική εφημερίδα «La Vanguardia». Έτσι ο *Τσέντι* βρέθηκε στο Βαρανάσι, 400 χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι του.

Το μόνο πράγμα, που διδάχτηκε, ήταν πώς να υφαίνει χαλιά. Όταν τόλμησε να πει στο αφεντικό του ότι είχε φύγει από το χωριό του για να πάει σχολείο, η απάντηση ήταν ο ξυλοδαρμός. Αυτός κι άλλα επτά παιδιά εργάζονταν αδιάκοπα από τις τέσσερις το πρωί ως τις δύο το μεσημέρι. *«Μας έδιναν χαλασμένο και πολύ αλατισμένο ρύζι και λίγο πουρέ από φακές. Αυτό ήταν το μοναδικό γεύμα της ημέρας»* λέει. Στις έξι το απόγευμα επέστρεφαν στη δουλειά ως τις δέκα το βράδυ. Δεν κέρδιζαν ούτε μία ρουπία · η αμοιβή τους ήταν ένα πιάτο φαΐ και ένας χώρος για να κοιμηθούν, - για τα οποία έπρεπε να λένε και ευχαριστώ.

Τον περασμένο Ιανουάριο ο Νοτιοασιατικός Συνασπισμός για την Παιδική Δουλεία (SACCS), που απελευθερώνει σκλαβωμένα παιδιά, απελευθέρωσε και τον Τσέντι. Ενα παιδί μόνο από τα 300.000 μεταξύ 5 και 14 ετών, που υπολογίζεται ότι εργάζονται στη «ζώνη των χαλιών» της Βόρειας Ινδίας. Εν τω μεταξύ η Παγκόσμια Κίνηση κατά της Εργασιακής Εκμετάλλευσης των Παιδιών έχει απελευθερώσει 30.000 παιδιά στην Ινδία σε διάστημα 18 ετών. Σύμφωνα με τη Διεθνή Οργάνωση Εργασίας (ΔΟΕ), 120 εκατομμύρια παιδιά εργάζονται σε συνθήκες εκμετάλλευσης ή σκλαβιάς παγκοσμίως: σε ορυχεία, υφαντουργεία, εργοστάσια, σπίτια, αγρούς και στην περίπτωση των κοριτσιών, σε πορνεία. Ο ΟΗΕ υπολογίζει ότι δύο εκατομμύρια παιδιά είναι θύματα του σεξουαλικού εμπορίου στην Ταϊλάνδη, στις Φιλιππίνες, στο Μπανγκλαντές, στη Σρι Λάνκα και στο Νεπάλ. Στην Καμπότζη, λέει η UNICEF, το 35% των «σεξουαλικών εργατών» είναι παιδιά μεταξύ 12 και 17 ετών. Σύμφωνα με τη ΔΟΕ, μονάχα στο Νεπάλ 10.000 ανήλικα κορίτσια πωλούνται για να διοχετευθούν στην πορνεία ετησίως. Η τιμή τους κυμαίνεται από 52.000 ως 156.000 δραχμές, ανάλογα με την ομορφιά τους. Τα περισσότερα στέλνονται στη γειτονική Ινδία, κυρίως στη Βομβάη και τους επιτρέπεται να επιστρέψουν στη χώρα τους μόνο, αν προσβληθούν από ανίατη αρρώστια.

Τα παιδιά γίνονται δεσμευμένοι εργάτες είτε γιατί διαδέχονται τους δανειολήπτες γονείς τους, όταν αυτοί είναι υπερβολικά γέροι ή άρρωστοι για να εργαστούν, είτε γιατί δίδονται απευθείας ως αντάλλαγμα για τη σύναψη δανείου. Σε πολλές φάρμες είναι δεμένα με αλυσίδες και παρακολουθούνται νυχθημερόν για να μη δραπετεύσουν. Αν ο «ιδιοκτήτης» τους χρειάζεται χρήματα μπορεί να τους πουλήσει σε άλλες φάρμες έναντι αμοιβής, ενώ, αν χρειάζεται επιπλέον χέρια, πληρώνει τα χρέη άλλων εργατών στο αφεντικό τους και τους αγοράζει. Με αυτόν τον τρόπο λειτουργεί ουσιαστικά ένα σύστημα σκλαβιάς στο Πακιστάν. Παρ' ότι οι αρχές έχουν καταργήσει τη δεσμευμένη εργασία, στην πράξη ο νόμος δεν εφαρμόζεται.

Οι ιδρυτές της Διεθνούς Οργάνωσης Κατά της Δουλείας (ASI), της παλαιότερης οργάνωσης υπέρ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, η οποία εγκαινιάσθηκε στο Λονδίνο το 1833 και πήρε τη σημερινή μορφή της το 1839, δεν φαντάζονταν ότι περισσότερο από ενάμιση αιώνα αργότερα τα μέλη της θα είχαν τέτοιο φόρτο εργασίας. ***«Μαζεύω βαμβάκι και τσίλι, θερίζω σιτάρι και κάνω ό,τι μου ζητήσει το αφεντικό μου... Μας χτυπούν και μας αφήνουν πεινασμένους. Μας λένε ότι δε θα μας δώσουν φαγητό αν δε δουλέψουμε... Δεν μπορώ να φύγω, γιατί θα την πληρώσουν οι γονείς μου αλλά και πού να πάω;»*** είπε η 12χρονη **Σακίνα** στην ASI.

Η *Σακίνα* και η οικογένειά της εργάζονται ως δεσμευμένοι εργάτες στην επαρχία Σιντ του Πακιστάν. Οι δικοί της είχαν ανάγκη από χρήματα και δέχθηκαν μισθούς ως προκαταβολή από το αφεντικό τους. Με τον καιρό παγιδεύτηκαν και σήμερα εργάζονται μόνο και μόνο για να ξεπληρώσουν ένα χρέος, που γίνεται όλο και μεγαλύτερο κάθε χρόνο.

ΩΡΑ ΓΙΑ ΔΡΑΣΗ:

Τα παραπάνω είναι ελάχιστα από τα περιστατικά, που κοινοποιούνται. Χιλιάδες τραγικές ιστορίες παιδιών εκτυλίσσονται καθημερινά και μένουν δυστυχώς στην αφάνεια. Οι κυβερνήσεις όλων των κρατών καταδικάζουν την παιδική δουλεία. Στα λόγια τουλάχιστον... Έφτασε όμως η ώρα για πράξεις. Ο ΟΗΕ μπορεί και πρέπει να αναλάβει ουσιαστικότερο ρόλο στην παγκόσμια σκηνή. Ας μην κλείνουμε πια τα μάτια...

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Τα τελευταία χρόνια γίνονται σημαντικές προσπάθειες για την προστασία των δικαιωμάτων των γυναικών. Ωστόσο υπάρχουν ακόμα πολλά, που πρέπει να γίνουν προς αυτή την κατεύθυνση δεδομένου ότι εκατομμύρια γυναίκες πέφτουν θύματα κακοποίησης, εκμετάλλευσης, και καταπίεσης.

Η μελέτη για τη βία μέσα στην οικογένεια, που συντάχθηκε απ' το Κέντρο Ερευνών Innocenti της UNICEF στη Φλωρεντία, παραθέτει ένα τρομακτικό κατάλογο τύπων βίας, που ασκείται εναντίον των γυναικών κατά τη διάρκεια της ζωής τους από μέλη της ίδιας τους της οικογένειας. Αρχίζει από την έκτρωση λόγω προτίμησης φύλου και συμπεριλαμβάνει εκτός από το φυσικό ξυλοδαρμό και άλλες "ορατές" μορφές βίας, όπως το κάψιμο με οξύ και οι φόνοι "τιμής", τον εξαναγκαστικό υποσιτισμό, την έλλειψη πρόσβασης σε ιατρική περίθαλψη και στο σχολείο, τον εξαναγκασμό σε πορνεία και την καταναγκαστική εργασία.

Πέντε χρόνια μετά τη Συνδιάσκεψη για τη Γυναίκα στο Πεκίνο, που απηύθυνε έκκληση για παγκόσμια κινητοποίηση εναντίον της βίας κατά των γυναικών και των κοριτσιών, μελέτη της UNICEF αναφέρει ότι το φαινόμενο εξακολουθεί να έχει τη μορφή παγκόσμιας επιδημίας και δεν έχει επιτευχθεί ικανοποιητική πρόοδος στην αντιμετώπιση της συνηθέστερης μορφής του, δηλαδή της βίας, που ασκείται μέσα στην οικογένεια. Αυτή η μορφή βίας συνεχίζει να διακυβεύει τα δικαιώματα των γυναικών και των κοριτσιών σ' όλες τις χώρες. Μια τέτοια μορφή βίας δεν κάνει διακρίσεις ταξικής θέσης, μορφωτικού επιπέδου, ύψους εισοδήματος, εθνικότητας και ηλικίας σ' οποιαδήποτε χώρα.

Η Διακήρυξη των Ηνωμένων Εθνών του 1993 για την Εξάλειψη της Βίας κατά των Γυναικών, καθορίζει ότι η βία κατά των γυναικών εμπερικλείει τις ακόλουθες τρεις περιοχές: **βία που ασκείται μέσα στην οικογένεια, μέσα στην ευρύτερη κοινωνία και βία, που διαπράττεται ή παραβλέπεται από την επίσημη πολιτεία.**

Ιδιαίτερο βάρος δίνεται στην οικογενειακή βία, την οποία πολλές χώρες και κοινωνίες έχουν την τάση να αντιμετωπίζουν κατά μεγάλο μέρος σαν άλυτη, κυρίως επειδή λαμβάνει χώρα μέσα στην οικογένεια και είναι βαθιά εδραιωμένη. Η οικογενειακή βία είναι μια από τις πιο κακοήθεις καταπατήσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, επειδή διαπράττεται, όχι από ξένους, αλλά από μέλη της οικογένειας, ανθρώπους εμπιστοσύνης. Είναι εξαπλωμένη σ' όλο τον κόσμο, έχοντας επιπτώσεις στη φυσική και συναισθηματική υγεία γυναικών και παιδιών, απειλώντας την οικονομική τους ασφάλεια και υπονομεύοντας την αυτοεκτίμησή τους και τη δυνατότητα για ομαλή ανάπτυξη. Στις χειρότερες περιπτώσεις αποτελεί απειλή για τη ζωή, όταν γυναίκες δολοφονούνται ή αυτοκτονούν από απελπισία.

Πρέπει λοιπόν να ληφθούν μια σειρά από μέτρα, ώστε να ελαττωθεί αυτός ο αποτρόπαιος φόρος αίματος συμπεριλαμβανομένων νομοθετικών μεταρρυθμίσεων όσο και του τερματισμού της ατιμωρησίας των δραστών. Οι κυβερνήσεις πρέπει να εξασφαλίσουν ότι δεν θα υπάρχει ατιμωρησία για τους δράστες οικογενειακής βίας και ότι τα περιστατικά βίας μέσα στην οικογένεια θα διερευνώνται και θα τιμωρούνται.

Σαράντα τέσσερις χώρες έχουν υιοθετήσει συγκεκριμένα νομοθετικά μέτρα κατά της οικογενειακής βίας μέχρι σήμερα, εκ των οποίων οι 12 βρίσκονται στη Λατινική Αμερική: Αργεντινή, Βολιβία, Χιλή, Κολομβία, Κόστα Ρίκα, Εκουαδόρ, Ελ Σαλβαδόρ, Μεξικό, Νικαράγουα, Περού, Πουέρτο Ρίκο και Ουρουγουάη. Ενώ ορισμένες χώρες έχουν αρχίσει να νομοθετούν εναντίον του βιασμού μέσα στο γάμο, όπως το Μεξικό, η Ναμίμπια, η Νότια Αφρική και οι Ηνωμένες Πολιτείες. Η έκθεση επισημαίνει ότι η σεξουαλική κακοποίηση και ο βιασμός από οικείο πρόσωπο δε λογίζεται σαν αδίκημα στις περισσότερες χώρες.

Ο Κινηματογράφος στην «υπηρεσία» των παιδιών...

Της Τζίνας Τριακίδου

Η παιδική εκμετάλλευση και κακοποίηση αποτελεί ένα φλέγον κοινωνικό ζήτημα. Σαφώς κανείς δεν μπορεί και δεν πρέπει να μένει αδιάφορος μπροστά σ' ένα τόσο σοβαρό πρόβλημα. Γι' αυτό και σκηνοθέτες του κινηματογράφου αποφάσισαν να αγγίξουν ευαίσθητες χορδές της ανθρώπινης ψυχής και να θίξουν αυτό το κοινωνικό θέμα, παρουσιάζοντας κατά καιρούς ταινίες, που δείχνουν ωμά την άσχημη κατάσταση, που πολλά παιδιά του κόσμου βιώνουν. Δύο από τις σπουδαιότερες ταινίες, που έγιναν γι' αυτό το σκοπό, είναι «Η Πόλη του Θεού» και το «All the invisible children». Πρόκειται αναμφισβήτητα για δύο σπουδαία καλλιτεχνικά έργα, υψηλής αξίας.

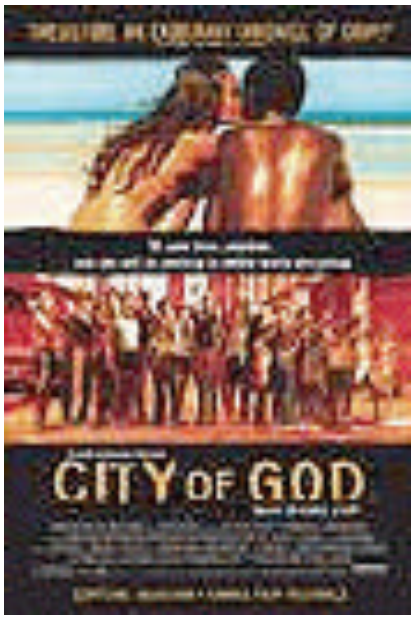

Η πρώτη ταινία βασίζεται στην πραγματική μαρτυρία του Paulo Lin, όπως την περιέγραψε στο ομότιτλο βιβλίο του. Η «City of God», είναι ένας από τους φτωχότερους καταυλισμούς στο Rio de Janeiro, όπου η παιδική εγκληματικότητα ανθεί και η συμμετοχή σε συμμορίες διακίνησης ναρκωτικών φαντάζει να είναι ο μοναδικός τρόπος για την επιβίωση. Παρουσιάζει την ιστορία του Sandro Cenoura, που πιστεύει ότι το πάθος του για τη φωτογραφία μπορεί να αποτελέσει το εισιτήριο, που θα τον οδηγήσει μακριά απ' αυτόν τον τόπο.

Η πιο δυνατή σκηνή της ταινίας είναι, όταν ένας εννιάχρονος, προκειμένου να γίνει μέλος της συμμορίας της πόλης, πρέπει να αποφασίσει ποιον από τους δύο συνομήλικούς του θα σκοτώσει. Τα δύο υποψήφια θύματα τον κοιτάζουν τρομαγμένα. Το χέρι, που κρατάει το πιστόλι, μπορεί να τρέμει, αλλά θα πιέσει τελικά τη σκανδάλη.

Στο «All the invisible children» επτά διακεκριμένοι σκηνοθέτες (Μεντί Σαρέφ, Εμίρ Κουστουρίτσα, Σπάικ Λι, Κάτια Λουντ, Ρίντλεϊ και Τζόρνταν Σκοτ, Στέφανο Βενερούζο, Τζον Γου) συνέδραμαν αφιλοκερδώς σε μια προσπάθεια, που έχει στόχο να ευαισθητοποιήσει το κοινό γύρω από τη θέση του παιδιού στο σύγχρονο κόσμο. Αξίζει να τη δει κανείς, γιατί οι περισσότερες από τις επτά ιστορίες, που την αποτελούν, είναι ολοκληρωμένες και αφοπλίζουν με την αμεσότητα, την ειλικρίνεια και τη διεισδυτική ματιά των καλλιτεχνών, που τις υπογράφουν.

Στην πρώτη ιστορία ο Μεντί Σαρέφ σκηνοθετεί τον πόλεμο ενός 12χρονου σε μια αφρικανική χώρα, που σπαράσσεται από τον Εμφύλιο.

Στη δεύτερη ιστορία, ο Εμίρ Κουστουρίτσα σκηνοθετεί μια ξέφρενη κωμωδία. Ένας λιλιπούτειος τρόφιμος αναμορφωτηρίου σκέπτεται σοβαρά, αν η ζωή είναι καλύτερη εκεί έξω δίπλα στον πατέρα του, ο οποίος τον αναγκάζει να κλέβει.

Η τρίτη ιστορία είναι του Σπάικ Λι και ισοδυναμεί με γροθιά στο στομάχι. Η νεαρή Μπλάνκα, κόρη ενός ζευγαριού μαύρων τοξικομανών, μαθαίνει πως «κληρονόμησε» από τους γονείς της τον ιό του AIDS.

Η τέταρτη ιστορία γυρίστηκε από τη Βραζιλιάνα Κάτια Λουντ (έχει συνυπογράψει μαζί με τον Φερνάντο Μερέγιες την «Πόλη του Θεού»). Δύο χαμίνια του Σάο Πάολο μαζεύουν σκουπίδια για την ανακύκλωση και κάνουν δεκάδες δουλειές του ποδαριού για να επιβιώσουν.

Στην πέμπτη ιστορία ο Ρίντλεϊ Σκοτ και η κόρη του Τζόρνταν σκηνοθετούν τον εφιάλτη ενός πολεμικού ανταποκριτή, που προσπαθεί να βρει καταφύγιο στην παιδική του ηλικία.

Στην έκτη ιστορία, ο Ιταλός Στέφανο Βενερούζο σκηνοθετεί ένα επεισόδιο από την καθημερινότητα δύο μικρών κλεφτών και στον επίλογο του «All the invisible children», ο Τζον Γου παρακολουθεί τη ζωή μιας ορφανής μικρής ανθοπώλιδος και αποφαίνεται πως η ευτυχία του κόσμου βρίσκεται στην καρδιά των παιδιών.

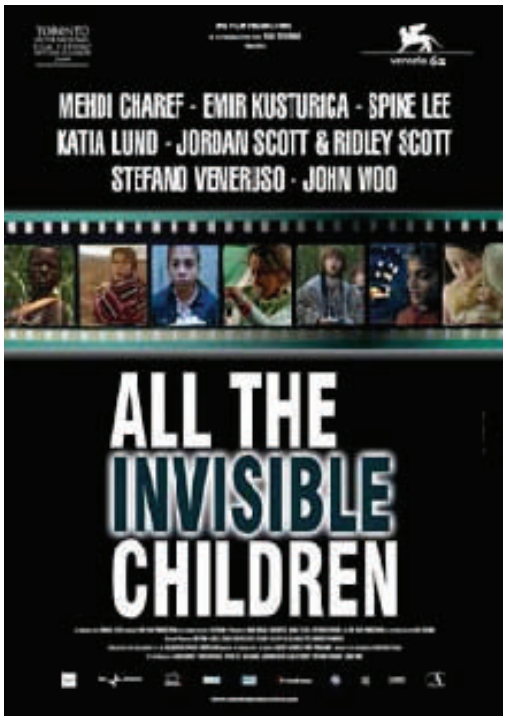

ΒΙΑ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Δυστυχώς σήμερα η βία δεν έχει εκλείψει ούτε από τα σχολεία. Και είναι λυπηρό να έρχονται στη δημοσιότητα περιστατικά αγριότητας μεταξύ μικρών παιδιών. Τα τελευταία χρόνια όλο και πιο συχνά ακούμε για νεαρούς σε σχολεία των Η.Π.Α., που πυροβόλησαν συμμαθητές και δασκάλους. Κι αν νομίζετε ότι πρόκειται για μεμονωμένα συμβάντα, πολύ μακριά από την ελληνική πραγματικότητα, κάνετε λάθος. Μπορεί στην Ελλάδα να μην έχει συμβεί (ακόμα!) κάτι αντίστοιχο, όμως τα περιστατικά βίας ολοένα και πληθαίνουν στα σχολεία.

Έξι στους δέκα μαθητές δηλώνουν ότι στη σχολική τους ζωή εκδηλώνονται φαινόμενα βίας, όπως προκύπτει από έρευνα, που δόθηκε στη δημοσιότητα και που διενεργήθηκε για λογαριασμό της Γενικής Γραμματείας Νέας Γενιάς και του Εθνικού Συμβουλίου Νεότητας. Μάρτυρες περιστατικών σωματικής και λεκτικής βίας στο χώρο των σχολείων τους έχουν υπάρξει το 60,1% των μαθητών, ενώ απειλές, βρισιές, ξυλοδαρμοί και συμπλοκές μεταξύ μαθητών είναι οι πιο συνηθισμένες μορφές φαινομένων βίας στη σχολική ζωή.

Έτσι περισσότεροι από τους μισούς Έλληνες μαθητές διαπιστώνουν τέτοια φαινόμενα στη σχολική τους ζωή. Οι ξυλοδαρμοί, οι βρισιές, αλλά και η σεξουαλική παρενόχληση εμφανίζονται με ιδιαίτερα υψηλά ποσοστά στη σχολική ζωή και κυρίως στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη. Πρωτοστάτες των επεισοδίων αποδεικνύονται εξωσχολικά άτομα, ενώ ιδιαίτερα δύσκολη αποδεικνύεται η συνύπαρξη Ελλήνων και αλλοδαπών μαθητών μέσα στο σχολείο.

Οι ειδικοί τονίζουν πάντως ότι η κρίση στο σχολείο αντικατοπτρίζει μια βαθύτερη κοινωνική κρίση, γιατί τα παιδιά απλά ***παίζουν τους μεγάλους***. Είναι λοιπόν απαραίτητο να ληφθούν κάποια μέτρα πριν εκτροχιαστεί η κατάσταση. Οι νέοι αποτελούν το μέλλον της χώρας μας. Τι θα γίνει, αν από μικρή ηλικία συνηθίζουν να λύνουν τις διαφορές τους με τη βία; Δεν απειλείται τότε η κοινωνική ισορροπία; Γι' αυτό η σωστή διαπαιδαγώγηση και η ύπαρξη προτύπων προς μίμηση μπορούν να βοηθήσουν αρκετά. Ας μην αφήνουμε πια τα παιδιά μας να παίζουν με βίαια ηλεκτρονικά παιχνίδια ή να βλέπουν ταινίες με αιμοσταγείς ήρωες. Γιατί τότε η κατάσταση θα ξεφύγει από τον έλεγχο…

ΒΙΑ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ

του Γιάννη Σιγανάκη

Το παιχνίδι του ποδοσφαίρου συνδέθηκε με τη βία από τη στιγμή, που ανακαλύφθηκε στην Αγγλία τον 13ο αιώνα. Τα ποδοσφαιρικά παιχνίδια στο μεσαίωνα παίζονταν από εκατοντάδες παίκτες και ήταν κυρίως μάχες στο χώμα ανάμεσα σε άνδρες γειτονικών χωριών ή πόλεων. Χρησίμευαν δε συχνά ως ευκαιρία για να δοθεί λύση σε αντιδικίες για την κατοχή γης ή σε προσωπικές διαφωνίες.

Η σαφέστατα πιο πειθαρχημένη μορφή του ποδοσφαίρου, που παρουσιάστηκε στην ηπειρωτική Ευρώπη στα 1900 ήταν αποτέλεσμα αλλαγών, που συνδέθηκαν με τη Βρετανική αριστοκρατία. Οι Βικτωριανές αξίες του 'ευ αγωνίζεσθαι' ακολουθήθηκαν και από άλλες Ευρωπαϊκές χώρες.

Η συμπεριφορά, η οποία είναι γνωστή σήμερα ως «ποδοσφαιρικός χουλιγκανισμός», έχει τις ρίζες του στην Αγγλία των αρχών της δεκαετίας του 1960. Σχετίστηκε με την τηλεοπτική μετάδοση των αγώνων, την εισβολή των θεατών εντός του αγωνιστικού χώρου, αλλά κυρίως με την 'επανάκτηση' των ηνίων του παιχνιδιού από τις εργατικές τάξεις. Σ' άλλες Ευρωπαϊκές χώρες παρόμοιες συμπεριφορές παρατηρήθηκαν περίπου 10 χρόνια αργότερα.

Σε καμία Ευρωπαϊκή χώρα δεν έχει υπάρξει συστηματική καταγραφή βίαιων επεισοδίων σχετιζομένων με το ποδόσφαιρο. Μπορούν όμως να εξαχθούν κάποια γενικά συμπεράσματα από τα υπάρχοντα στοιχεία. Είναι ξεκάθαρο ότι σε κάθε χώρα, που παίζεται ποδόσφαιρο, έχει υπάρξει κάποια μορφή «άτακτης» συμπεριφοράς. Τόσο το μέγεθος όσο και η φύση της ποδοσφαιρικής βίας επηρεάζονται από διαφορετικούς παράγοντες, ιστορικούς, κοινωνικούς, οικονομικούς, πολιτικούς, πολιτιστικούς σε διαφορετικές ευρωπαϊκές χώρες. Στην Αγγλία, για παράδειγμα, η διάταξη των κοινωνικών στρωμάτων υπήρξε ένας σημαντικός παράγων, στη Σκωτία και Βόρειο Ιρλανδία ο θρησκευτικός αιρετισμός, στην Ισπανία εθνικιστικές πολιτικές, στην Ιταλία εσωτερικές διενέξεις κ.τ.λ.

Υπάρχουν παρόλα αυτά σημαντικές ομοιότητες, όσον αφορά τα στάδια δημιουργίας του προβλήματος. Οι περισσότερες χώρες βιώνουν ένα **αρχικό στάδιο** σποραδικής βίας κυρίως προς τους διαιτητές και τους παίκτες, ακολουθούμενο από ένα **δεύτερο στάδιο** βίας μεταξύ οπαδών αντιθέτων ομάδων ή εναντίον αστυνομικών δυνάμεων εντός του σταδίου και τέλος ένα **τρίτο στάδιο,** όπου η ένταση των συγκρούσεων μεταξύ των παραπάνω ομάδων έχει αυξηθεί και μεταφερθεί εκτός σταδίου.

Στις περισσότερες Ευρωπαϊκές χώρες η ποδοσφαιρική βία είναι κυρίως ένα εσωτερικό πρόβλημα με την πλειοψηφία των περιστατικών να συμβαίνει σε παιχνίδια μεταξύ συλλόγων, ενώ οι υποστηρικτές της εθνικής ομάδας στο εξωτερικό είναι γενικά πιο κόσμιοι στη συμπεριφορά τους. Στο εσωτερικό λοιπόν οι οπαδοί τείνουν να δημιουργούν πιο πολλά προβλήματα στα «εκτός έδρας» παιχνίδια παρά, όταν υποστηρίζουν την ομάδα τους στο γήπεδό τους. Αυτό είναι κάτι κοινό σ' όλη την Ευρώπη.
Εκτός από τη Βρετανία οι χώρες, που βιώνουν αυτή τη στιγμή τα περισσότερα προβλήματα ποδοσφαιρικής βίας είναι: Ιταλία, Γερμανία, Ολλανδία, Βέλγιο. Τα διαθέσιμα στοιχεία δείχνουν ότι τα ποσοστά βίας είναι περίπου ίδια σ αυτές τις χώρες, με περιστατικά να συμβαίνουν στο 10% περίπου των αγώνων. Στην Αυστρία, Σουηδία, Δανία επίσης έχουμε ανάλογα περιστατικά, σε μικρότερη κλίμακα όμως. Η Γαλλία, Ισπανία, Πορτογαλία και Ελβετία έχουν βιώσει κι αυτές επεισόδια βίας, αν και σ' αυτές τις χώρες ο χουλιγκανισμός δεν αποτελεί μεγάλο πρόβλημα. Στη Γαλλία και την Ελβετία το «θεατρικό», επιδεικτικό Ιταλικό στυλ υποστήριξης (χωρίς όμως τις παθιασμένες εχθρότητες), έχει επικρατήσει του περισσότερο βίαιου Αγγλικού στυλ. Σποραδική βία έχει επίσης αναφερθεί στη Τσεχία, Αλβανία, και Τουρκία. Μπορεί να πρόκειται για μεμονωμένα περιστατικά, αλλά δεν υπάρχει καιρός για εφησυχασμό, γιατί αυτές οι χώρες μπορεί να βρίσκονται στα πρώτα στάδια ανάπτυξης βίας.

Οι Βρετανικές αρχές στην προσπάθεια να περιορίσουν τα φαινόμενα ποδοσφαιρικής βίας αντέδρασαν δυναμικά. Αυξανόμενη αστυνόμευση, εξελιγμένες τεχνικές παρακολούθησης , διαχωρισμός οπαδών, απαγόρευση οινοπνευματωδών ποτών στα γήπεδα είναι κάποια από τα μέτρα, που πάρθηκαν. Η κυβέρνηση επίσης θέσπισε ειδική νομοθεσία, που καλύπτει πράξεις χουλιγκανισμού. Ενώ τέτοια μέτρα είναι προφανή και σ' άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Στις Γερμανία, Ολλανδία, Βέλγιο οι αρχές θέλοντας να προλάβουν τέτοια φαινόμενα ανέπτυξαν σχέδια, τα οποία περιλαμβάνουν την παρουσία κοινωνικών λειτουργών ανάμεσα σ' ομάδες οπαδών. Σε ορισμένες περιοχές μάλιστα τα σχέδια αυτά έχουν αποδώσει αρκετά. Παρατηρείται πάντως έλλειψη πρωτοβουλιών από τις σημαντικότερες και μεγαλύτερες ποδοσφαιρικές ομάδες της Ευρώπης. Οι επαφές ανάμεσα στις διοικήσεις των ομάδων και τους οπαδούς είναι ελάχιστες. Πιστεύεται όμως ότι με ειλικρινή διάλογο θα μειωθούν σημαντικά κάποια από τα προβλήματα.

Ο χουλιγκανισμός είναι πληγή για το ποδόσφαιρο και η αντιμετώπισή του θέλει επίμονη και μεγάλη προσπάθεια, αλλά σε καμία περίπτωση δε μπορεί να αντιμετωπιστεί ξεκομμένος από την κοινωνία.

«Το χαμόγελο του παιδιού»

«Όλοι ξέρουμε, συζητάμε για κάτι παιδιά στους δρόμους που τους λείπει το χαμόγελο.
Τους λείπει το χαμόγελο γιατί δεν έχουν λεφτά, δεν έχουν παιχνίδια
δεν έχουν φαΐ και μερικά δεν έχουν και γονείς.
Σκεφθείτε, λοιπόν, και αφήστε τα λόγια. Ας ενωθούμε και ας δώσουμε ότι μπορούμε στα φτωχά:
αλβανάκια, άσπρα και μαύρα, όλα παιδιά είναι και αξίζουν ένα χαμόγελο
Αυτός ο σύλλογος θα λέγεται «ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ».
Ελάτε λοιπόν να βοηθήσουμε. Αν ενωθούμε όλοι θα τα καταφέρουμε».

Ανδρέας Γιαννόπουλος
Από το ημερολόγιο του Ανδρέα
9 Νοεμβρίου 1995

Ανδρέας Γιαννόπουλος. Ένα δεκάχρονο αγόρι με κοινωνική ευαισθησία και όραμα. Οι λίγες γραμμές που έγραψε σε μια σελίδα του παιδικού του ημερολογίου του, μας ευαισθητοποίησαν και μας κινητοποίησαν για την αντιμετώπιση των προβλημάτων των παιδιών. Ο Σύλλογός του «Το Χαμόγελο του Παιδιού» έχει γίνει μια ζεστή αγκαλιά για πολλά παιδιά που αντιμετωπίζουν προβλήματα. Και η προσπάθεια συνεχίζεται με στόχο την προώθηση των δικαιωμάτων όλων των παιδιών. Με οδηγό την αγάπη για το παιδί, καθημερινά, 365 μέρες το χρόνο, με πρακτικούς και αποτελεσματικούς τρόπους βρισκόμαστε κοντά σε παιδιά με προβλήματα προσπαθώντας να τα στηρίξουμε με κάθε τρόπο.

ΟΙ ΔΡΑΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΓΡΑΜΜΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ ΠΑΙΔΙΩΝ SOS 1056
Η γραμμή λειτουργεί 24 ώρες και 7 ημέρες την εβδομάδα, στελεχωμένη με κοινωνικούς λειτουργούς, ψυχολόγους και εκπαιδευμένους εθελοντές. Υπάγεται και είναι μέλος στο Διεθνές Δίκτυο Τηλεφωνικών Γραμμών για την προστασία των παιδιών (Child Helplines International) που περιλαμβάνει 82 γραμμές σε 72 χώρες. Μέσω της γραμμής γίνονται δεκτές ανώνυμες και επώνυμες καταγγελίες, που αφορούν περιστατικά κακοποίησης παιδιών. Σκοπός της είναι η παροχή προστασίας και ψυχολογικής στήριξης σε παιδιά και η προώθηση των δικαιωμάτων τους. Παράλληλα λειτουργεί ως εργαλείο συμβουλευτικής σε παιδιά και γονείς.

ΕΠΙΤΟΠΙΑ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΣΕ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΠΑΙΔΙΩΝ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΕ ΚΙΝΔΥΝΟ
Η δράση αυτή απευθύνεται σε παιδιά που βρίσκονται σε κίνδυνο. Παρεμβαίνουμε άμεσα σε περιπτώσεις παιδιών που βρίσκονται σε κίνδυνο με σκοπό την προστασία τους, την προάσπιση των δικαιωμάτων τους, πάντα σε συνεργασία με τους αρμόδιους φορείς. Βασικά εργαλεία της δράσης είναι οι κινητές μονάδες του συλλόγου και η γραμμή SOS 1056.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΠΑΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΓΟΝΕΩΝ
«Το Χαμόγελο του Παιδιού» γνωρίζοντας τις ανάγκες των παιδιών και των γονέων τους, λειτουργεί υπηρεσία Συμβουλευτικής Υποστήριξης με σκοπό να βοηθήσει παιδιά, έφηβους και γονείς σε κρίσιμες φάσεις της ζωής τους.

ΕΞΑΦΑΝΙΣΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ
Η λειτουργία της συγκεκριμένης δράσης είναι η φυσική συνέπεια της συμμετοχής του Συλλόγου στην Ευρωπαϊκή Ομοσπονδία για παιδιά Εξαφανισθέντα και παιδιά θύματα Σεξουαλικής Εκμετάλλευσης της οποίας έχει και την αντιπροεδρία. Απευθύνεται σε παιδιά, που έχουν εξαφανιστεί και στους γονείς τους. Σκοπό έχει να υποστηρίξει τις έρευνες για παιδιά που έχουν εξαφανισθεί, παιδιά θύματα απαγωγής και να συμβάλει στην πρόληψη του σοβαρού αυτού κοινωνικού φαινομένου.

ΚΑΚΟΠΟΙΗΜΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ
Κάθε ευαίσθητος και συνειδητοποιημένος πολίτης, θα πρέπει να ενημερώνει αμέσως για κάθε περιστατικό που πέφτει στην αντίληψή του και αφορά παιδί σε κίνδυνο. Η ανοχή είναι συνενοχή. Γι' αυτό θα πρέπει να γίνεται άμεση χρήση της Γραμμής SOS 1056, η οποία δέχεται καταγγελίες, ακόμη και ανώνυμα και τις παραπέμπει στις αρμόδιες Εισαγγελικές Αρχές.

ΣΤΗΡΙΞΗ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΕ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΔΙΑΒΙΩΣΗΣ
Ο Σύλλογός μας προσπαθεί να συμβάλει στη στήριξη αδύναμων οικονομικά παιδιών και των οικογενειών τους. Η τράπεζα ειδών του συλλόγου λειτουργεί στην Αθήνα, στον Πύργο Ηλείας, στη Θεσσαλονίκη, στην Πάτρα, στην Κόρινθο και στη Χαλκίδα. Τρόφιμα, ρούχα, παιχνίδια, σχολικά, είδη οικιακής χρήσης κ.α. τα οποία προσφέρονται από τον απλό κόσμο αλλά και από εταιρείες προσφέρονται σε πολλές οικογένειες για την κάλυψη βασικών αναγκών τους.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ ΣΤΑ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΑ (ΑΘΗΝΑ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ)

Στο Διεθνή Αερολιμένα Αθηνών «ΕΛ.ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» και στον Κρατικό Αερολιμένα Θεσσαλονίκης «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ», σε ειδικά διαμορφωμένους χώρους, στελεχωμένους με επιστημονικό προσωπικό, τα παιδιά των επιβατών μπορούν να περνούν ευχάριστα και δημιουργικά τις ώρες της παραμονής τους στα αεροδρόμια.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΕ ΣΟΒΑΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΥΓΕΙΑΣ

Ο Σύλλογός μας στηρίζει παιδιά με προβλήματα υγείας καθώς και τις οικογένειές τους (διαδικαστικά θέματα , νοσηλεία και θεραπεία του παιδιού, οικονομική στήριξη για την κάλυψη συγκεκριμένων αναγκών των παιδιών π.χ. αγορά φαρμάκων, τεχνητών μελών, κάλυψη νοσηλίων, μαγνητικών τομογραφιών). Ψυχολογική στήριξη στους γονείς και στα παιδιά που νοσούν.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ ΣΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

Στόχος του συλλόγου μας μέσα από τη Δημιουργική Απασχόληση είναι η διευκόλυνση της παραμονής των παιδιών με σοβαρά προβλήματα υγείας στο δύσκολο χώρο του νοσοκομείου και η διατήρηση της καλής ψυχολογικής και συναισθηματικής τους κατάστασης. Ψυχολόγοι, ειδικοί καλλιτεχνικής αγωγής και εθελοντές περνούν δημιουργικές και ευχάριστες ώρες με τα παιδιά. Η δημιουργική απασχόληση πραγματοποιείται στα Νοσοκομεία Παίδων στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη και στην Πάτρα.

ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΕ ΚΙΝΔΥΝΟ

Περιστέρι, Νίκαια, Μαρούσι, Μελίσσια, Καρέας, Αρχαία Κόρινθος, Κέρκυρα

Στα σπίτια φιλοξενίας του Συλλόγου μας μένουν παιδιά που το οικογενειακό τους περιβάλλον κρίθηκε ακατάλληλο από τις αρμόδιες αρχές. Όλα τα παιδιά φιλοξενούνται μετά από εισαγγελική εντολή και πολλών παιδιών η επιμέλεια έχει δοθεί στο Σύλλογο με δικαστική απόφαση. Πρότυπο για τη λειτουργία των σπιτιών αποτελεί η οικογένεια και «κανόνας» η αποφυγή ιδρυματισμού των παιδιών. Γι' αυτό τα σπίτια φιλοξενίας του συλλόγου είναι μικρά, μέσα στη γειτονιά και το χωριό. Επιδίωξη είναι τα παιδιά να γίνουν αποδεκτά από όλους, να ζουν όπως όλα τα υπόλοιπα παιδιά, να έχουν ίσες ευκαιρίες και να μπορούν να κάνουν όνειρα για μια καλύτερη ζωή.

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΠΑΙΔΙΩΝ

Στον Πύργο Ηλείας, ο Σύλλογός μας ξεκίνησε μία καινούργια δράση, την Ημερήσια Φροντίδα Παιδιών. Η φροντίδα που παρέχεται είναι ημερήσια. Το βράδυ τα παιδιά πηγαίνουν στις οικογένειες τους. Ο Σύλλογος με αυτή τη δράση στηρίζει οικογένειες που συναντούν μεγάλες δυσκολίες και δεν μπορούν να αντεπεξέλθουν στις ανάγκες των παιδιών τους.

ΠΟΥ ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΕΙΤΕ

ΑΘΗΝΑ	Στουρνάρη 16, τηλ. 210 3306140, fax: 210 3843038 e-mail: info@hamogelo.gr
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ	Λ.Ι.Καρέα & Δάφνης 2, ΓΡΑΜΜΗ SOS 1056 e-mail: kareas@hamogelo.gr
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	Εγνατίας 82, τηλ. 2310 250160, fax: 2310 270306 e-mail: thessaloniki@hamogelo.gr
ΠΑΤΡΑ	Θεμιστοκλέους 5-7, τηλ. 2610 332499, fax: 2610 33266 e-mail: patra@hamogelo.gr
ΠΥΡΓΟΣ	Αραχώβης 3, τηλ. 26210 81040, fax: 26210 24080 e-mail: pyrgos@hamogelo.gr
ΚΕΡΚΥΡΑ	Κοινότητα Χαμηλής Μαγουλάδων, τηλ. 26630 51213, fax: 26630 52182 e-mail: kerkyra1@hamogelo.gr
ΑΡΧΑΙΑ ΚΟΡΙΝΘΟΣ	Θέση «Θέατρο», τηλ. 27410 32628, fax: 27410 32626 e-mail: korinthos@hamogelo.gr
ΧΑΛΚΙΔΑ	Καραμουρτζούνη 15, τηλ. 22210 79788, fax: 22210 79198 e-mail: halkida@hamogelo.gr

Διεύθυνση internet www.hamogelo.gr

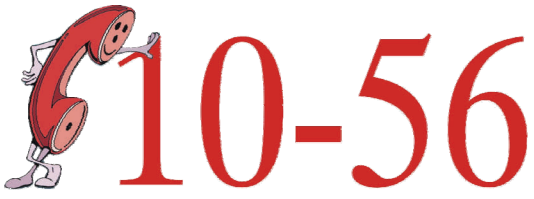

Βία κατά των γυναικών

από την ActionAid

Εδώ και 35 χρόνια η διεθνής αναπτυξιακή οργάνωση ActionAid, δίνει μάχη για την καταπολέμηση της φτώχειας και τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλον τον κόσμο. Αφοσιωμένη στην δημιουργία ενός καλύτερου κόσμου, η ActionAid δεν προσφέρει απλά πρόσκαιρη οικονομική βοήθεια, αλλά δημιουργεί τις υποδομές εκείνες που μακροπρόθεσμα θα οδηγήσουν στην ενδυνάμωση των τοπικών κοινωνιών του αναπτυσσόμενου κόσμου.

Στο πνεύμα αυτό, η ActionAid Ελλάς υλοποιεί από το 1998 μια σειρά αναπτυξιακών προγραμμάτων σε φτωχές κοινότητες σε 10 χώρες της Αφρικής, της Ασίας και της Λατινικής Αμερικής, έχοντας πολύτιμους συμπαραστάτες πάνω από 30.000 Έλληνες υποστηρικτές.
Βασικός άξονας στη στρατηγική της ActionAid είναι η **προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, το ουσιαστικότερο όπλο για την καταπολέμηση της φτώχειας**. Ιδιαίτερη έμφαση δίνουμε, μέσω των αναπτυξιακών προγραμμάτων μας, στις γυναίκες και τα παιδιά, τα μέλη των πιο ασθενών κοινωνικών ομάδων που ακόμα και σήμερα δεν απολαμβάνουν θεμελιώδη ατομικά δικαιώματα, τα οποία στις δυτικές κοινωνίες θεωρούνται αυτονόητα.

Ειδικά για τις **γυναίκες**, η ActionAid παρουσιάζει μια ιδιαίτερη ευαισθησία γιατί η διεθνής εμπειρία έχει αποδείξει ότι οι γυναίκες και τα κορίτσια βιώνουν τη φτώχεια με πολύ διαφορετικό και πιο σκληρό τρόπο σε σχέση με τους άντρες και τα αγόρια. Η έλλειψη τροφής, καθαρού νερού, στέγης ή δουλειάς αποτελεί καθημερινότητα πολλών ανθρώπων στον αναπτυσσόμενο κόσμο, πλην όμως οι γυναίκες και τα κορίτσια αντιμετωπίζουν και άλλες δυσκολίες που σχετίζονται με το φύλο τους. Κύριο πρόβλημα των γυναικών είναι η βία την οποία υφίστανται, κατάσταση που αυτομάτως κάνει τη θέση τους πολύ δυσμενέστερη.

Ο όρος «**βία κατά των γυναικών**» περιλαμβάνει κάθε πράξη βίας που στηρίζεται στο φύλο και επιφέρει σωματική, σεξουαλική και ψυχολογική βλάβη, σωματικό πόνο και στέρηση της ελευθερίας των γυναικών τόσο στην ιδιωτική όσο και στη δημόσια ζωή.

Η εμπειρία και η έρευνα πολλών χρόνων έχει καταδείξει ότι η βία κατά των γυναικών είναι αποτέλεσμα των ιστορικά άνισων σχέσεων εξουσίας μεταξύ ανδρών και γυναικών, γεγονός που οδήγησε στην κυριαρχία των ανδρών σε βάρος των γυναικών.
Τα στοιχεία που κατά καιρούς έχουν συγκεντρωθεί συνοψίζουν πολύ εύγλωττα όλα τα παραπάνω:

- Στην Κένυα πάνω από μια γυναίκα την βδομάδα σκοτώνεται από τον ίδιο της τον άντρα.
- Στην Αίγυπτο το 35% των γυναικών έχουν δηλώσει ότι έχουν πέσει θύμα ξυλοδαρμού κατά την διάρκεια του έγγαμου βίου τους.
- Στο Μπαγκλαντές το 50% των φόνων έχουν θύματα γυναίκες και θύτες τους άντρες τους.
- Στο Πακιστάν το 42% των γυναικών δέχονται τη βία ως μέρος της μοίρας τους, το 33% αισθάνονται αβοήθητες για να εναντιωθούν, το 19% διαμαρτυρήθηκε, και μόνο το 4% έλαβε δράση.

Στη Ν. Αφρική, το 39% των σεξουαλικά ενεργών κοριτσιών λένε ότι έχουν υποστεί σεξουαλικό εξαναγκασμό. Το 33% λέει ότι φοβούνται να πουν όχι στο σεξ, το 55% λέει ότι έκαναν σεξ παρόλο που δεν ήθελαν επειδή επέμενε ο σύντροφός τους.

Στην ActionAid πιστεύουμε ότι απαραίτητη προϋπόθεση για την ενδυνάμωση της θέσης της γυναίκας μέσα στην οικογένεια και την κοινωνία είναι η **εκπαίδευση**. Όμως, η βία ή ο φόβος της βίας, στέκεται εμπόδιο στη μόρφωση των γυναικών. Το ίδιο το σχολείο έχει γίνει χώρος όπου οι γυναίκες πέφτουν θύματα της βίας ακόμα και από τους ίδιους τους δασκάλους τους.
Στις αγροτικές περιοχές τα πράγματα είναι ακόμα χειρότερα, δεδομένου ότι για να πάνε τα κορίτσια στο σχολείο πρέπει να περπατήσουν πολλά χιλιόμετρα, με αποτέλεσμα πολλά εξ αυτών να μην καταφέρνουν να φτάσουν ποτέ στο μάθημά τους γιατί κάποιος τα απήγαγε, τα σκότωσε ή τα κακοποίησε σεξουαλικά.

Οι συνθήκες αυτές καθιστούν το έργο της ActionAid εξαιρετικά δύσκολο αλλά και σημαντικό. Ήδη, με τα προγράμματα που υλοποιούμε καταβάλλουμε τεράστιες προσπάθειες για να πείσουμε τις κυβερνήσεις για την ανάγκη παροχής εκπαίδευσης στα κορίτσια και λήψης μέτρων για την αποτροπή φαινομένων βίας σε βάρος των κοριτσιών.
Με την καμπάνια «**Σταματήστε τη βία κατά των κοριτσιών στα σχολεία**», ενημερώσαμε και ευαισθητοποιήσαμε τη διεθνή κοινότητα για τα προβλήματα βίας που αντιμετωπίζουν τα κορίτσια με στόχο να γίνουν οι απαραίτητες ενέργειες για να αυξηθεί ο αριθμός των κοριτσιών που πάνε σχολείο καθώς και να δημιουργηθεί ένα θεσμικό πλαίσιο για την προστασία των γυναικών που θέλουν να μορφωθούν.
Τόσο το Πρόγραμμα **Reflect** –για την εκπαίδευση των ενηλίκων- όσο και το Πρόγραμμα **Access** -για την εκπαίδευση των φτωχών παιδιών- έχουν ως προτεραιότητα να βοηθήσουν τις γυναίκες και τα παιδιά. Το Πρόγραμμα Reflect βοηθάει τις γυναίκες να μάθουν να γράφουν και να διαβάζουν, ενώ επίσης συζητάνε για τα θέματα που απασχολούν την περιοχή τους ενώ το πρόγραμμα Access δίνει τη δυνατότητα σε παιδιά, που δεν μπορούν να πάνε στα κανονικά σχολεία γιατί δουλεύουν, να παρακολουθούν μαθήματα σε άτυπα σχολεία που προσαρμόζονται στα ωράριά τους.
Σε κάθε περιοχή που δραστηριοποιούμαστε τονίζουμε σ' όλα τα μέλη των τοπικών κοινωνιών, άντρες και γυναίκες ότι οι εγγράμματες γυναίκες μπορούν να βοηθήσουν καλύτερα τον εαυτό τους και τα μέλη της οικογένειας τους και να συμβάλλουν περισσότερο στην ανάπτυξη της κοινωνίας τους.
Δυστυχώς σε πολλά μέρη του κόσμου η συμβολή της γυναίκας για την ευημερία μιας κοινωνίας είναι υποεκτιμημένη ή ακόμα χειρότερα δεν αναγνωρίζεται. Στην ActionAid παλεύουμε για να δώσουμε σε κάθε γυναίκα τη θέση που της αξίζει μέσα στην οικογένεια και την κοινωνία στην οποία ανήκει και κυρίως να της δώσουμε τη δυνατότητα να αποφασίζει εκείνη για το πώς θα διαμορφώσει τη ζωή της.

Για να συμμετάσχετε στα προγράμματα της ActionAid ή για να μάθετε περισσότερα για τη δράση της οργάνωσης, τηλεφωνήστε στο 210-9212321, επισκεφθείτε την ηλεκτρονική διεύθυνση www.actionaid.gr ή στείλετε e-mail στο info-hellas@actionaid.org

ActionAid Ελλάς: Φαλήρου 52, 11741 Αθήνα

Ομιλία της προέδρου του ΟΜΙΛΟΥ UNESCO ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ κας Γιάννας Παπανικολάου – Πουσπουρίκα, από την παρουσίαση του βιβλίου της κας Μαίρης Σιμώνη – Λιόλιου «ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΤΙΜΩΡΙΑ» στο Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών

Στα γραφεία μας, σε εμφανές σημείο, έχουμε αναρτημένη την Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του ανθρώπου, που εγκρίθηκε από τη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στις 10 Δεκεμβρίου 1948.

Και τα 30 άρθρα της περιέχουν το αυτονόητο, διέπονται από ανθρωπισμό και δικαιοσύνη και καλούμαστε όλοι να τα σεβαστούμε.

Αναλύουμε κάποια απ' αυτά τελευταία, γιατί προετοιμάζουμε το δεύτερο περιοδικό μας, που, τελείως τυχαία σε σχέση με τη σημερινή εκδήλωση, θα είναι αφιερωμένο στη μη-βία.

Επειδή συλλέγουμε όλες τις αποφάσεις, γενικές συνελεύσεις, διασκέψεις κ.λπ., που έχουν πραγματοποιηθεί από τη μεριά της UNESCO για το συγκεκριμένο θέμα και επειδή ασχολούμαστε έτσι κι αλλιώς μ' αυτό, όταν μου έγινε πρόταση να συμμετάσχω σ' αυτή την παρουσίαση – εκπροσωπώντας τον όμιλό μας – ένιωσα ότι ήταν κάτι, που το ήξερα καλά, που το κατείχα.

Όταν όμως μου δόθηκε το βιβλίο «ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΤΙΜΩΡΙΑ» της κας Λιόλιου και το διάβασα, συγκλονίστηκα.

Οι μαρτυρίες, τα γεγονότα, η σκληρή πραγματικότητα, οι αφηγήσεις διαχρονικά και διατοπικά δε σ' αφήνουν να πάρεις ανάσα. Η ρεαλιστικότητα των καταθέσεων με τρόμαξε.

Τα ντοκουμέντα και οι αναφορές, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα, με καθήλωσαν.

Η βία ανεξαρτήτως φυλής, φύλου, πολιτικών πεποιθήσεων, θρησκείας πάει παντού.

Η χρησιμοποίηση της δύναμης για την επιβολή της θέλησης του δυνατού επί του αδυνάτου δε μοιάζει να έχει πατρίδα.

Βία και κακοποίηση της γυναίκας, των κοριτσιών, ενδοοικογενειακή βία, δουλεία, εμπορία λευκής και έγχρωμης σαρκός γυναικών, κοριτσιών, μικρών αγοριών.

Με το τέλος του διαβάσματος ένιωσα άρρωστη.

Όμως - όπως γίνεται συνήθως μετά από ένα τέτοιο κλονισμό – αισθάνθηκα ξαφνικά να με κυριεύει δύναμη, θυμός και πείσμα.

Τώρα περισσότερο από κάθε άλλη φορά, είπα, πρέπει να εντείνουμε τις προσπάθειές μας μ' όλα τα μέσα, που διαθέτουμε.

Ο Οργανισμός Η.Ε. έχει κάνει πολλά γι' αυτό.

Πρώτα – πρώτα η δεκαετία 2001 – 2010 έχει κηρυχθεί διεθνής δεκαετία για ένα πολιτισμό ειρήνης και μη-βίας για τα παιδιά του κόσμου, μετά από απόφασή τους το Νοέμβριο του 1998, αλλά και τον Οκτώβριο του 2005, ενώ το Μάρτιο του 2005 στη Νέα Υόρκη παρουσιάστηκε στρατηγικό σχέδιο για εξάλειψη της βίας εναντίον γυναικών και κοριτσιών.

Με δεδομένο το ότι 1/3 γυναικών και κοριτσιών υφίστανται βία, στα άρθρα αυτών των αποφάσεων αναφέρονται αυτά, που πρέπει να γίνουν ή έγιναν.

- Εκπαίδευση για τα ανθρώπινα δικαιώματα
- Ενημέρωση εναντίον του ρατσισμού, ξενοφοβίας, φυλετικών διακρίσεων.
- Πολιτισμική ανάπτυξη
- Ψήφισμα για την πολιτισμική διαφορετικότητα ή πολυμορφία.
- Ισότητα ανδρών – γυναικών
- Διεθνές συνέδριο για τον ισλαμικό φεμινισμό.
- Διαβίωση των Παλαιστινίων γυναικών
- Δικαιώματα των παιδιών.
- Εκπαίδευση στα κοινά
- Παγκόσμια κίνηση σε όλα τα επίπεδα: εθνικό, διεθνές – περιφερειακό.
- Οι μη κυβερνητικές οργανώσεις να αφυπνίσουν συνειδήσεις και να πάρουν μέτρα προόδου.
- Να ενθαρρυνθεί η συμμετοχή των μέσων μαζικής ενημέρωσης στην εκπαίδευση πολιτισμού ειρήνης για προώθηση των στόχων σε παιδιά και νέους καθώς και διαδικτυακή υποστήριξη σε πολλές γλώσσες.
- Βραβείο, που δόθηκε από το Γεν. γραμματέα της UNESCO Koïchiro Matsuura στην Taslima Nasrin (Bangladeshi) τον Οκτώβριο του 2004, δημοσιογράφο – συγγραφέα για την προώθηση της ειρήνης και μη-βίας μέσα από τα βιβλία της.
- Και διάφορα άλλα μέτρα προόδου και ειδικά μαθήματα εκπαίδευσης προς αυτή την κατεύθυνση.

Παρουσίαση του βιβλίου της κας Μαίρης Σιμώνη – Λιόλιου «ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΤΙΜΩΡΙΑ» στο Εθνικό Ίδρυμα Ερευνών

Από αριστερά: Λ. Κανελλόπουλος, πρόεδρος εθνικής επιτροπής UNICEF,
Δ. Φουρλεμάδης, γενικός διευθυντής της ΜΚΟ «Αλληλεγγύη»,
Γ. Παπανικολάου-Πουσπουρίκα, πρόεδρος του ομίλου UNESCO Αμαρουσίου,
Κ. Αντωνοπούλου, συγγραφέας και
η δημοσιογράφος Ν. Βλάχου

Είναι όμως απορίας άξιο, πως σήμερα με τις τόσες επιστημονικές και τεχνολογικές ανακαλύψεις ανατρέφουμε άτομα και κοινωνίες, που νοσούν.
Αλλά ίσως και να φταίει αυτό.
Οι γρήγορες αλλαγές, η ταχύτητα, που μας παρασύρει όλους.
Το ότι δεν προλαβαίνουμε και δεν έχουμε να στηριχθούμε κάπου, γιατί τίποτα δεν είναι σταθερό.
Χαλάρωση ηθών, ανομικές κοινωνίες, ανομικοί άνθρωποι.
Μπορεί να φταίει η μεταβατική περίοδος, που διανύουμε.
Παρ' όλα αυτά δεν προλαβαίνουμε να κάνουμε αναλύσεις και να βρούμε τα αίτια.
Είναι ώρα για δράση.
Οι διακηρύξεις, οι λόγοι συμπόνιας, οι αγαθές προθέσεις, δεν έχουν σημασία, αν δε συνοδεύονται από έργα, από μέτρα για τη θέσπιση και εφαρμογή αυστηρότερης νομοθεσίας.
Το πρόβλημα πρέπει να φύγει από τη σκιά.
Πρέπει να δημοσιοποιηθεί.
Ο κόσμος ολόκληρος έχει φτάσει σε μια κρίσιμη καμπή κι αν θέλουμε να αυτοαποκαλούμαστε πολιτισμένοι, δεν υπάρχει άλλη λύση από τον αγώνα.
Είναι καιρός να παταχθεί το σύστημα παράνομης διακίνησης και εκμετάλλευσης γυναικών και παιδιών, που εξυπηρετεί τεράστια οικονομικά συμφέροντα.
Κι αυτό θα γίνει, αν όλοι προσπαθήσουμε και δεν κλείνουμε τα μάτια και τα αυτιά μας, επειδή αυτά συμβαίνουν αλλού ή δίπλα μας.
Γιατί δεν πρέπει να στέλνουμε να ρωτάμε «για ποιον χτυπάει η καμπάνα».
«Χτυπάει για μας, για σένα».

Συνέντευξη κας Μαίρης Σιμώνη-Λιόλιου

στη Μυρτώ Κουρκουτά

Συνέντευξη της κας Μαίρης Σιμώνη-Λιόλιου , φιλολόγου, συγγραφέως και αντιπροέδρου του Συλλόγου «Φίλοι του Μουσείου Γ. Δροσίνη» στην κα Μυρτώ Κουρκουτά, μέλος του ΟΜΙΛΟΥ UNESCO ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

Η κυρία Μαίρη Σιμώνη – Λιόλιου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη και κατάγεται από τη Χαλκιδική.
Παράλληλα με τις Γυμνασιακές της σπουδές, τις οποίες τελείωσε με άριστα, παρακολούθησε μαθήματα πιάνου και θεωρίας στο Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης και μαθήματα Γαλλικών στη Γαλλική Σχολή Καλογραιών.
Σπούδασε Ελληνική και Γαλλική Φιλολογία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο και έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στη Γαλλία.
Διορίστηκε στη Δημόσια Μέση Εκπαίδευση και υπηρέτησε στο Ε' Γυμνάσιο Θηλέων Θεσσαλονίκης.
Μετά το γάμο της έμεινε για λίγα χρόνια στο Κονγκό. Στη Ελλάδα επέστρεψε με την οικογένειά της το 1967.
Παρ' όλες τις οικογενειακές της υποχρεώσεις υπερίσχυσε η έντονη προσωπικότητά της και κατάφερε να διευρύνει τις γνώσεις της παρακολουθώντας ως τακτική φοιτήτρια μαθήματα Φιλοσοφίας – Παιδαγωγικής – Ψυχολογίας στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Το 1989 πήρε το πτυχίο της Παιδαγωγικής.
Έγραψε πολλά άρθρα σε εφημερίδες. Έκανε πολλές διαλέξεις με θέματα παιδαγωγικού και κοινωνικού περιεχομένου, με θέματα, που αφορούν τα Μ.Μ.Ε., έκανε παρουσιάσεις καλλιτεχνών και άλλα.
Είναι μέλος σε πολλούς Συλλόγους φιλανθρωπικού κυρίως χαρακτήρα. Είναι Β' Αντιπρόεδρος του Συλλόγου «Φίλοι του Μουσείου Γ. Δροσίνη»
Έχει επανειλημμένως βραβευθεί από το Πολιτιστικό Κέντρο του Δήμου Κηφισιάς για την παρουσία της στα πολιτιστικά δρώμενα της πόλης.
Κυκλοφορούν επίσης από τις εκδόσεις «Κηφισιά» τα έργα της : «Αρχόντισσα Κηφισιά», «Τα Οδωνύμια της Κηφισιάς και η ιστορία τους».

Όταν αποφασίσατε να ξαναπάτε στα θρανία (μετά το γάμο σας) και σπουδάσατε παιδαγωγική και ψυχολογία , τι είχατε στο νου σας ;

«Η ιδιαίτερα μεγάλη αγάπη μου για τα παιδιά με ώθησε να καθίσω και πάλι στα θρανία και να πάρω το πτυχίο της Παιδαγωγικής – το δεύτερο πτυχίο μου- ώστε να μπορέσω να μελετήσω τις πολύμορφες πτυχές της ψυχολογίας τους."

Τι σας ώθησε να βγείτε από τα όρια του δασκάλου-παιδαγωγού και να ασχοληθείτε με τα κοινά;

"Κατ' αρχήν έκανα πολλές διαλέξεις με θέματα παιδαγωγικού , κοινωνικού, ιστορικού περιεχομένου, καθώς και με θέματα, που αφορούν τα Μ.Μ.Ε. Όσον αφορά στα κοινά ασχολήθηκα με θέματα πολιτιστικού χαρακτήρα."

Ποια ήταν τα θέματα των άρθρων σας ;

"Τα θέματα των άρθρων μου ήταν ιστορικού, κοινωνικού περιεχομένου και κριτικές."

Ποιο ήταν το κίνητρο για να γράψετε αυτό το βιβλίο με θέμα τη βία εναντίον των παιδιών και των γυναικών ;

«Η αφορμή για να γράψω το βιβλίο μου «Εγκλήματα χωρίς Τιμωρία. Βία, κακοποίηση, σεξουαλική εκμετάλλευση και εμπορία γυναικών και ανηλίκων παιδιών», μου δόθηκε ύστερα από μια διάλεξη, που είχα κάνει με θέμα «Η αλλοίωση της τρυφερής προσωπικότητας της Γυναίκας».
Ξεκίνησα λοιπόν μια έρευνα για την παρουσία της γυναίκας από την αρχαιότητα μέχρι τη σύγχρονη εποχή.
Όμως οι πράξεις βίας, τα εγκλήματα σε βάρος γυναικών και ανηλίκων παιδιών δεν ήταν δυνατόν να με αφήσουν ασυγκίνητη. Συνέχισα την έρευνα και θέλω να πιστεύω ότι συγκέντρωσα πλούσιο υλικό, το οποίο περιέχεται στο βιβλίο μου. Σας ομολογώ ότι η έρευνα αυτή κυριολεκτικά με αναστάτωσε και με συγκλόνισε ψυχολογικά. Όμως επέμεινα και νομίζω ότι κατάφερα να συμπεριλάβω θέματα συγκλονιστικά.»

Τι είναι αυτό που κάνει τη βία να αντέχει στο χρόνο ;

«Τα κορίτσια από μικρά ανατρέφονται, καθοδηγούνται και εκπαιδεύονται ώστε να βιώνουν και να εκφράζουν διαφορετικά συναισθήματα από τους άνδρες ,όταν προκαλούνται, όταν απειλούνται ή όταν αντιμετωπίζουν βίαιες καταστάσεις. Κυρίαρχες έννοιες κατά την ανατροφή τους είναι : η πειθώ, η υποταγή, ο φόβος, ο πόνος, η ντροπή, η ανοχή, η υποχωρητικότητα, η ικεσία. Έτσι, όταν οι γυναίκες υφίστανται σωματική, σεξουαλική ή ψυχολογική βία, υποχρεώνουν τον εαυτό τους να τηρήσει ΣΙΩΠΗ. Η ΣΙΩΠΗ είναι εκείνη, που συντελεί, ώστε η βία να αντέχει στο χρόνο.»

Μέχρι τώρα η πολιτεία έχει κάνει βήματα στο να περιθάλπει τα θύματα της βίας. Τι πρέπει να κάνει ακόμη για να την αποτρέψει ;

«Πραγματικά έχουν γίνει βήματα για την περίθαλψη των θυμάτων βίας. Όμως χρειάζεται η δημιουργία κατάλληλου Νομικού Πλαισίου, το οποίο να εφαρμόζεται με αυστηρότητα. Επίσης είναι απαραίτητη η ίδρυση περισσοτέρων μονάδων παροχής υπηρεσιών, η επαγγελματική επιμόρφωση των στελεχών των μονάδων και η συνεργασία μεταξύ Κυβερνητικών και μη Κυβερνητικών Οργανώσεων. Άλλωστε η βία αποτελεί μάστιγα της κοινωνίας και παραβίαση των βασικών «Δικαιωμάτων του Ανθρώπου».
Για να σταματήσει η βία απαιτούνται αυστηρή νομοθεσία και εφαρμογή των νόμων.»

Η βία είναι φαινόμενο που συνδέεται με κοινωνικούς παράγοντες ή με τη φύση του ανθρώπου ;

«Η βία συνδέεται με τη φύση του ανθρώπου. Μεταφέρεται από πατέρα σε γιο. Αποτελεί ένδειξη εξουσίας και ανδρισμού. Οι επιπτώσεις της αποτελούν κοινωνικό φαινόμενο, που προκαλεί αλλοιώσεις στη γυναικεία ψυχοσύνθεση.
Αν ανατρέξουμε στην ιστορία, οι άνδρες έδειχναν παλαιότερα μιαν επιφανειακή ευγένεια στις γυναίκες, δε διέφεραν όμως οι βίαιες συμπεριφορές τους από αυτές της σύγχρονης εποχής.»

Ποιοι παράγοντες της κοινωνικής δομής διευκολύνουν τη βία και ποιοι την αναχαιτίζουν ;

«Σύμφωνα με τα συμπεράσματα συνεδρίων, που έγιναν στο Στρασβούργο, τα άτομα, που παρουσιάζουν βίαιη συμπεριφορά στις γυναίκες ή έχουν μεγαλώσει μέσα σε οικογένεια , στην οποία ο πατέρας κακοποιούσε τη μητέρα, ή η μητέρα τους τους γαλούχησε με τέτοιο τρόπο, ώστε να αισθάνονται ότι ως άνδρες υπερέχουν και ότι οι γυναίκες είναι κατώτερα όντα και πρέπει να τους υπακούουν χωρίς αντίρρηση. Έτσι, όταν δεν υπακούουν πρέπει να χρησιμοποιούν βία για να επιτύχουν την υπακοή και την υποταγή τους.
Για να αναχαιτισθεί η βία θα πρέπει οι άνδρες να κατανοήσουν ότι τίποτε δεν επιτυγχάνεται με τη βάναυση συμπεριφορά. Για να επιτευχθεί αυτό θα πρέπει να είναι και ανάλογη η διαπαιδαγώγησή τους από την πολύ μικρή τους ηλικία τόσο μέσα στην οικογένεια όσο και στα σχολεία.»

Τι είναι εκείνο κατά τη γνώμη σας, που στη συγκρότηση του ανθρώπινου ψυχισμού κάνει μερικά άτομα πιο ευάλωτα στη βία ;

«Η λεκτική επιθετικότητα, η συναισθηματική και ψυχολογική κακομεταχείριση, η οικονομική αποστέρηση, η σεξουαλική κακοποίηση, καταρρακώνουν τη γυναικεία ύπαρξη. Οι βίαιες αυτές συμπεριφορές εκ μέρους του ανδρικού φύλου καταλήγουν σε βίαιες πράξεις, εξ αιτίας των οποίων οι γυναίκες καταντούν να είναι ευάλωτες.»

Πως θα μπορούσε κανείς να παρέμβει σ' αυτό, έτσι ώστε τα άτομα να μπορούν να αμύνονται πιο αποτελεσματικά ενάντια στη βία ;

«Είναι γνωστό ότι η βία γεννάει βία. Όμως θα ήθελα να τονίσω ότι αυτό δεν είναι σωστό. Χρειάζεται σωστή διαπαιδαγώγηση σε ό,τι αφορά τις βίαιες και επιθετικές συμπεριφορές. Και φυσικά απαιτείται νομοθεσία , η οποία να προστατεύει πραγματικά τα θύματα και να τιμωρεί παραδειγματικά τους δράστες. Διότι τα αδύναμα άτομα δεν μπορούν να αμυνθούν και γίνονται αντικείμενα της βίαιης συμπεριφοράς και της επίδειξης εξουσίας.»

Τι μπορεί να γίνει στην εκπαίδευση ώστε τα παιδιά να αποκτήσουν αυτοάμυνα και αυτοσεβασμό για να μπορούν να αντιστέκονται στη βία;

«Η παιδεία πρέπει να στοχεύει στις πανανθρώπινες αξίες. Η εκπαίδευση να είναι τέτοια ώστε να αναπτύσσει την προσωπικότητα του παιδιού, να διδάσκει το σεβασμό στη διαφορετικότητα και συγχρόνως να στηλιτεύει τη βία και την επιθετικότητα.
Επίσης η οργάνωση σεμιναρίων σε εκπαιδευτικούς και γονείς σχετικά με τους τρόπους ανάπτυξης της προσωπικότητας του παιδιού θα βοηθήσει προς αυτή την κατεύθυνση.»

Αναφέρετε στο βιβλίο σας, ότι το πρόβλημα του αφέντη-άνδρα είναι υπαρκτό. Τι βήματα έχουν γίνει προς αυτόν τον τομέα από την πολιτεία και τι θα μπορούσε να γίνει ακόμη ώστε να ξεριζωθεί αυτή η αντίληψη ;

«Ο άνδρας–αφέντης πράγματι καταφεύγει στη βία για να ασκήσει εξουσία, την οποία θεωρεί δεδομένη και απαραίτητη για να επιβληθεί, είτε έχει δίκιο είτε άδικο. Είναι γεγονός ότι η βία δεν είναι αποδεκτή από τις γυναίκες. Οι διαμαρτυρίες είναι μεγάλες από όλες τις Γυναικείες Οργανώσεις. Παρ' όλα αυτά ο «άνδρας-αφέντης» και σήμερα με πράξεις βίας θέλει να δείξει στη γυναίκα ότι είναι το αφεντικό.
Ήδη έχουν γίνει αλλαγές στο οικογενειακό δίκαιο σχετικά με τις σχέσεις των δύο φύλων και συνεχείς βελτιώσεις σύμφωνα με τις κοινωνικές εξελίξεις.
Για να ξεριζωθεί η αντίληψη του άνδρα-αφέντη δεν είναι εύκολη υπόθεση, αλλά είναι επιτακτική ανάγκη να γίνει

ανάλογη εκπαίδευση τόσο των παιδιών στα σχολεία, όσο και των γονιών - ιδιαίτερα των μητέρων- με ειδικά σεμινάρια για τις αλλαγές, που έχουν συντελεστεί στην κοινωνία και επομένως και στην αντίληψη γύρω από τους διαφορετικούς ρόλους ανάλογα με το φύλο.»

Το Νομοθετικό Πλαίσιο που ψηφίζεται από τη Βουλή είναι ένα θετικό βήμα για την επίλυση της ενδοοικογενειακής βίας. Είναι όμως αρκετό ή πρέπει να γίνουν παράλληλα ενέργειες και ποιες από κοινωνικούς φορείς ;

«Το Νομοθετικό Πλαίσιο είναι ένα θετικό βήμα για την αντιμετώπιση της ενδοοικογενειακής βίας. Η Νομοθεσία για το πρόβλημα αυτό, παράλληλα με τις κατάλληλες ενέργειες και προσπάθειες των Κοινωνικών Φορέων είναι βέβαιο ότι θα φέρουν θετικά αποτελέσματα.»

Γράφετε στο βιβλίο σας ότι την κάλυψη των νομοθετικών κενών πρέπει να διεκδικήσουν οι γυναίκες. Είναι γνωστό ότι η μεμονωμένη φωνή χωρίς οργανωτική υποστήριξη είναι αναποτελεσματική. Έχουν δραστηριοποιηθεί προς αυτή την κατεύθυνση οι οργανώσεις ;

«Και βέβαια, μια μεμονωμένη φωνή διαμαρτυρίας είναι αναποτελεσματική. Η Νομοθεσία μαζί με τους αρμόδιους φορείς, τις Γυναικείες Οργανώσεις και τις δραστηριότητες των Κυβερνητικών και μη Κυβερνητικών Οργανώσεων, θα καταφέρουν ώστε να υπάρξουν θετικά αποτελέσματα για τη βία κατά των γυναικών και των ανήλικων παιδιών.»

Τι σημαίνει trafficking; Είναι ένας νέος όρος στο λεξιλόγιό μας, που ακούγεται όλο και συχνότερα.

«Trafficking είναι η παράνομη διακίνηση ανθρώπων, η σωματεμπορία. Η σωματεμπορία ανθεί σε ολόκληρο τον πλανήτη. Σε πάνω από 16.000 εκτιμάται ότι ανέρχεται ο αριθμός των θυμάτων παράνομης διακίνησης (trafficking) στην Ελλάδα.»

Αναφέρετε στο βιβλίο σας : « Άλλοτε βγαίνουν στο φως –σαν ένα ακόμη συμβάν – περιστατικά παιδικής βίας και άλλοτε αργοσαλεύουν στο σκοτάδι». Που οφείλεται η αναποτελεσματικότητα της πολιτείας και η αδράνεια της κοινωνίας ; Τι φταίει γι'αυτό ;

«Δυστυχώς τα ανήλικα παιδιά δέχονται βάναυση μεταχείριση από ενήλικες. Δέχονται κακοποιήσεις κάθε είδους, απίστευτα πραγματικά βασανιστήρια, εκμετάλλευση. Οι μορφές της κακοποίησης ανήλικων παιδιών επεκτείνονται και στην παράνομη διακίνηση (trafficking) καθώς και στην έκθεσή τους σε παράνομες σεξουαλικές δραστηριότητες στο διαδίκτυο. Η ανακάλυψη των δραστών από την πολιτεία, αλλά και από τα μέλη της κοινωνίας είναι δύσκολη, γιατί συνήθως τα άτομα αυτά είναι υπεράνω πάσης υποψίας και ανήκουν στα υψηλά στρώματα της κοινωνίας, χωρίς να παραλείψουμε και τις τραγικές κακοποιήσεις παιδιών από τους ίδιους τους γονείς τους , που ανήκουν σε όλα τα κοινωνικά στρώματα.
Και η Πολιτεία και η Κοινωνία , όταν γίνονται γνωστά τέτοια περιστατικά, πρέπει να αντιδρούν απαιτώντας την αυστηρή εφαρμογή των νόμων για τους δράστες.»

Πως αντιμετωπίζεται από την πολιτεία το παράνομο εμπόριο οργάνων με θύματα παιδιά , που ήλθε και στη χώρα μας ;

«Δυστυχώς τα κυκλώματα εμπορίας οργάνων μικρών παιδιών είναι εξαιρετικά καλά οργανωμένα και σ' αυτά συμμετέχουν άτομα «υπεράνω πάσης υποψίας». Έτσι γίνεται δύσκολη η αποκάλυψή τους και η εξάρθρωσή τους. Είναι γεγονός ότι η πολιτεία καταβάλλει μεγάλες προσπάθειες. Όμως τα δίκτυα των κυκλωμάτων αυτών έχουν απλωθεί σε πολλές χώρες, όπως στην Ιταλία, Ελλάδα, Αλβανία, Τουρκία και αλλού.
Το έργο της καταπολέμησης του προβλήματος ή καλύτερα του εγκλήματος αυτού είναι εξαιρετικά δύσκολο.»

Έχοντας κάνει αυτή την έρευνα για το βιβλίο σας αισθάνεστε αισιόδοξη για την αποτελεσματική αντιμετώπιση της βίας στο μέλλον ;

«Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι ζούμε σ' ένα κόσμο βίαιο, σε μια κοινωνία γεμάτη από εικόνες βίας. Έχουμε γίνει μόνιμοι παρατηρητές βίαιων πράξεων παρακολουθώντας τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, τις Διαφημίσεις και γενικά τον Έντυπο και Ηλεκτρονικό Τύπο.
Έχουμε φθάσει στο σημείο να θεωρούμε τη βιαιότητα φυσιολογική. Αυτό οφείλεται, κατά τη γνώμη μου, στην ηθική παρακμή. Οι εκφωνητές ειδήσεων φωτογραφίζουν τις πράξεις βίας, την εξουθένωση και περιφρόνηση της ανθρώπινης αξίας, τα εγκλήματα, την κακοποίηση της ανθρώπινης ύπαρξης και στη συνέχεια γυρίζουν σελίδα και παραδίδονται στη διαφήμιση της ύλης και της ηδονής.
Η έρευνά μου είναι εκτενής. Αποσκοπεί στην ενημέρωση του αναγνώστη , στο να προκαλέσει και να αφυπνίσει την ευαισθησία του, ώστε ο καθένας με το δικό του τρόπο και όλοι μαζί να βοηθήσουμε να αντιμετωπισθεί σωστά και δραστικά το παγκόσμιο φαινόμενο της βίας για να μπορέσει τελικά και να εκλείψει. Διότι, εάν δεν γνωρίζουμε την τρομακτική έκταση, που έχει πάρει το φαινόμενο της βίας σ' ολόκληρο τον πλανήτη, δεν είναι δυνατόν να το καταπολεμήσουμε.»
Σας ευχαριστώ πολύ.

Η παιδαγωγός συγγραφέας κα Μαίρη Σιμώνη—Λιόλιου
και το μέλος του ομίλου μας κα Μυρτώ Κουρκουτά
στις εγκαταστάσεις του ΟΜΙΛΟΥ μας

«ΤΙ ΕΓΙΝΑΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΝΤΙΚΕΝΣ»

Γιάννης Κοντός

Χάθηκαν προσωρινά, γίνανε σκιές,
με παρακολουθούν για δευτερόλεπτα
μέσα από την ομίχλη,
πιάνουν την άκρη του παλτού μου.
Χειμώνας είναι γι' αυτά, βαρύς, με χιόνια.
Με παπούτσια χαλασμένα, με αισθήματα
κουρέλια τριγυρνάνε άσκοπα στους δρόμους,
κάτω από φανάρια του δεκάτου ενάτου αιώνα.
Το χιόνι σφυρίζει και τα χτυπάει αλύπητα.
Προσπαθεί να τα σβήσει από τις σελίδες των
βιβλίων. Αυτά όμως επιμένουν να τριγυρνάνε
στη μνήμη μας, να μας τυραννούν, να μας συντροφεύουν.
Χλωμά και πεινασμένα μας περιμένουν
στη γωνιά , με τους ώμους τους να διψούν
για χάδι. Σούρουπο τα είδαμε για πρώτη
φορά και μας έφεραν τα πιο παράτολμα σχέδια.
Εκεί που σβήνει η μουσική, κρύβονται φοβισμένα
τα παιδάκια κοιτώντας το φεγγάρι.

Η UNESCO

δεσμεύεται να προωθήσει

την καλλιέργεια της ειρήνης

2001-2010 ΔΙΕΘΝΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑ

Γ Ι Α Τ Η Ν Π Ρ Ο Ω Θ Η Σ Η

Τ Η Σ Κ Α Λ Λ Ι Ε Ρ Γ Ε Ι Α Σ

ΤΗΣ ΜΗ-ΒΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ